

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. Iosephi Speranzæ, Congregationis Oratorii Fanensis
Presbyteri, Scripturæ Selectæ**

Speranza, Giuseppe

Coloniæ Agrippinæ, 1659

63. Quid, & quomodo postulandum.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44265

Tempore orationis Diabolus extrahit Monachum ab Ecclesia.

qui ad orationem stare non poterat, sed A
 mox ut se Fratres ad studium orationis
 inclinabant, ipse egrediebatur foras, &
 mente vaga terrena aliqua, & transitoria
 quærebat. Cumque ab Abbate suo sæpius
 fuisset admonitus, ad virum Dei dedu-
 ctus est, qui ipse quoque stultitiam
 eius vehementer increpavit, & ad Mona-
 sterium reversus, rix duobus diebus viri
 Dei admonitioem tenuit, nam die tertia
 ad usum proprium reversus, vagari tem-
 pore orationis cœpit. Quod cum seruo B
 Dei ab eodem Monasterii Patre, quem
 constituerat, nunciatum fuisset, dixit:
 Ego venio, eumque per metipsum emen-
 do. Cumque vir Dei venisset ad idem
 Monasterium, & constituta hora, expleta
 psalmodia, sese Fratres in orationem de-
 didissent, aspexit, quod eundem Monachum,
 qui in oratione manere non potuit, qui-
 dam niger puerulus per vestimenti sim-
 briam foras traheret. Tunc eidem Patri
 Monasterii, Pompeiano nomine & Mau-
 ro Dei famulo secretè dixit: Nunquid
 non aspicitis, quis est, qui istum Mona-
 chum foras trahit? Qui respondentes,
 dixerunt: Non. Quibus ait: Oremus,
 ut vos etiam videatis, quem iste Mona-
 chus sequitur. Cumque per biduum esset
 oratum, Maurus Monachus vidit: D
 Pompeianus verò, ejusdem Mo-
 nasterii Pater, videre non potuit. Die
 igitur alia, expleta oratione, vir Dei Ora-
 torium egressus, stantem foris Mona-
 chum reperit, quem pro cacitate cordis
 sui virga percussit, qui ex illo die nihil
 persuasionis ulterius à nigro jam pueru-
 lo pettulit, sed ad orationis studium im-
 mobilis permansit, sicque antiquus hostis
 dominari non ausus est in ejus cogita-
 tione, ac si ille percussus fuisset ex verberibus.

Matth. 17.

Hoc genus Damoniorum non ejicitur, nisi
 per orationem, & jejunium, & idè studeat
 orationem pro viribus impedire.

Quid, & quomodo postulandum.
 PUNCTUM LXIII.

Bona spiritalia postulanda sunt, gra-
 tia animarum, lumen, virtutes, &c.

Cæcus ille secus viam mendicans, pauper
 erat, nec tamen divitias poposcit: secus
 viam erat, palatium, vel hospitium non
 postulavit: pannosus erat, pretiosa indu-
 menta non quæsit. *Quid vis, ut faciam
 tibi? Hoc Domine, ut videam.* Hoc, hoc
 postulandum à Deo, lætæ, gratia, &c.
 Bona temporalia, sanitas, divitiæ, &c. *Matth. 15.*
 micæ sunt, quæ cadunt de mensa Domi-
 ni. Sic August. ad illa verba: *Nō est bo-
 num sumere panem filiorum, & dare canibus,*
 quibus illa: *Etiam? Domine &c.* Sed mi-
 rum non est, gentilem fœminam eas tali-
 ter implorasse.

Matth. 15.

*D. August. ser-
 74. de temp.*

Mirum potius de Salomone, de quo
 Rupert. 4. de *Rupert. 4. de
 viit. Verbi,
 c. 24.*
 te, quod vis, ut dem tibi; & tantâ sibi obla-
 tã gratiã posset æternitatem gloriæ cele-
 stis una petitione adipisci, quæ summa
 beatitudo est; ille temporali gloria de-
 lectatus, & apud homines volens haberi
 gloriosus, leve, seu mediocre bonum pe-
 titiv: *Dabis,* inquit, *servo tuo cor docile,*
 ut judicare possit populum suum, & discernere
 inter bonum, & malum. Et quidem bo-
 num erat, quod petivit, & melius quàm
 si petiisset dies multos, aut tale quid, quod
 bonum quidem est, sed exile, & infirmum,
 & hoc magis placuit Domino, quod sic
 petiunt, quàm si petiisset quidpiam ejus-
 modi, dies multos, aut divitias, aut ani-
 mas inimicorum suorum. Sed cur non
 dixit, sicut dixerat pater ejus, David: *Psal. 36.*
*Vnam peti à Domino, hanc requiram, ut in-
 habitem in domo Domini omnibus diebus vite
 mee?* videlicet, quia cor ejus non erat
 perfectum cum Domino Deo suo, sicut
 scriptura testatur, sicut cor David patris
 sui.

*Rupert. 4. de
 viit. Verbi,
 c. 24.*

*Salomon rectè,
 orare nescit.*

3. Reg. 3.

Psal. 36.

Indigentia rerum temporalium Deo
 proponenda est, & in eum omnis sollici-
 tudo, & cura proicienda: *Revela Domino
 viam tuam. Camp. Expone coram Domino
 statum rerum tuarum, & spera in eo, & ipse
 faciet.* *Psal. 36.*

Pro rebus, quæ spectant ad corpus,
 non est quod valdè insistamus, paucis
 cum Deo opus est. Dux illæ sorores:
 Domine, ecce, quem amas, infirmatur. Lite-
 rulam hanc breviloquentem, ac Laconicã
 ad amantem dirigunt: amanti autem
 Re 2 fatis

Greg. ibid. fati est nunciaste, inquit Gregor. non enim ausse sunt dicere: Veni, & libera eum, sed verbulo exponunt indigentiam, & cetera silentio involvunt, quia scilicet agebatur de sanitate corporali. Ubi vero res erat de salute animae, Magdalena non mittit; sed ipsa vadit, & omnibus orat modis, oculis, lacrymis, amplexibus, necdum unguentis, & capillis: pro negotio vero temporali sanitatis paucis sese expediunt, duobus solummodo verbis: *Quem amas, infirmatur.*

4. Reg. 19. Cum tam minaces literas accepisset à Rege Assyriorum Rex Ezechias, quidnam egit? Id, quod in temporalibus negotiis agendum est, eisdem litteris ante Deum: *Domine, inquit, aperi oculos tuos, & vide: & expandit literas coram Domino. q. d. Lege, Domine, & vide indigentiam meam.* Sic, si melius tanquam non oramus (inquit Bernard.) sic efficacius tanquam diffidentes confidimus, ubi explicata indigentia, curam ipsi Deo committimus, & quiescimus. *Vinign non habent. Hoc factis: Spera in eo, & ipse faciet, & c.*

D. Thom. D. Thom. ait bona temporalia, divitias, honores, sanitatem, &c. sub conditione petenda, si nimirum expediant spiritualia vero, gratiam, Dei amicitiam, absolute: quia hæc, ceu vera bona, semper expediunt, & ad Dei gloriam, & hominis salutem faciunt.

Psal. 65. Hinc dum postulas absolute, & cum proprii animi inhaerentia, hæc bona terræ, divitias, &c. non exaudiris. Sic David: *Iniquitatem si aspexi in corde meo, non exaudiet Dominus. Quid hic sibi vult, iniquitatem? Vult innuere divitias: Facite vobis amicos de mammona iniquitatis; hoc est, si quodcum in differentia, & sub conditione postulandum est, ex inordinato affectu absolute postulo, non ex audior: sed si ad salutem conducentia postulem, non ante postulavero, quam accipero.*

Psal. 3. Hebr. *Voce mea ad Dominum clamavi, & exaudivit me de monte sancto suo. Hebr. juxta Eugub. Voce mea ad Dominum clamabo,*

& jam exaudivit me de monte sancto suo: quia, nimirum, bona spiritualia postulaverat.

Sed temporalia cum petimus, ut tarde, ut plerumque cum indignatione ea obtinemus! Regalium munerum olim cupiditate captus Balaam, quamvis premonitus ne ad Regem iret, semel, & iterum consulturus Deum accessit, an liceret ire. Quid, heus tu, rogas, quod jam palam est, non licere? Iam regalibus animus inharebat: sed ecce tibi, jam munerum aspectu corrupto facultas datur à Domino, ut optata perficiat, ut illic sese tandem conferat, quò tantoperè animus inhiabat: *Surge, & vade cum eis.* At quæ facultas hæc? Propitiæ, an irati? Pulchre Anast. Nicæn. quæst. 32. Indignatus ergo Deus dicit: *Surge, & eos sequere.* Quod sæpe solet etiam fieri à Medicis, qui nonnunquam quidem jubent abstinere à cibis noxiis: cum autem in eos propensi sunt ægroti, & quodammodo vim afferunt Medico, ut eis permittat sumere, tunc Medicus irascens permittit, scit enim eos nolle corrigi. At quorsum cedit importuna, indifferetaque temporalium concupiscentia? In lapsum, in dolores, in mortem. *Asina concidit sub pedibus sedentis, attrivis sedentis pedem. Et nisi asina declinasset de via, dans locum resistenti, te occidisset, &c.*

Hinc temporalia cum petimus, plerumque non exaudimur. Quod si hæc è divinis manibus aliquando veluti extorqueamus, ea quandoque obtinuisse, parum gaudemus. *Quid spes? quid dolens animo?* inquit Esdras ad mulierem illam, quæ ait: *Sterilis sum: ego famularum, & non peperit, habens maritum annis triginta. Ego enim per singulas horas, & per singulos dies, & annos, hos triginta deprecor. Altissimum nocte, & die, (ò intensum mulieris desiderium!) (Et factum est post triginta annos exaudivit me Deus, & deit mihi filium, & jucundata sum super eum valde ego, & vir meus, & omnes civis mei, & nutriti cum cum labore multo, & factum est, cum crevisset, & cum introisset in thalamo suo, cecidit, & mortuus est.*

est, & vertimus omnes lumina, &c. O bre. A
vem diuturnae flagitationis consolatio-
nem!

Gen. 30. Annon similis illa, quae cernens, quod
infœcunda esset, invidit sorori suae, & ait ma-
rito suo: Da mihi liberos, alioquin moriar.

Gen. 35. Quae tamen non multo post ob difficulta-
tem partus periclitari coepit, & egrediente ani-
ma pra dolore, & imminente iam morte vo-
cavit nomen filii sui Benoni, id est, filius dolo-
ris mei!

Math. 6. Quarite, quarite primum regnum DEI,
& iustitiam eius, & haec omnia adicientur
vobis.

D. Ang. l. 5. Ut quæsit sancta illa Augustini ma-
ter! Et ubi essent tantæ preces (inquit in
suis Confess. August.) & tam crebræ sine
intermissione? An verò tu, Deus mise-
ricordiarum, sperneres eor contritum, &
humiliatum viduæ castæ, ac sobriæ, fre-
quentantis eleemosynas, atque servientis
Sanctis tuis, nullum diem prætermi-
tentis oblationem ad altare tuum, bis in
die, mane, & vespere, ad Ecclesiam sine
ulla intermissione venientis, non ad va-
nas fabulas, & aniles loquacitates, sed ut
te audiret in tuis sermonibus, & tu illam
in suis orationibus? Hujusne tu lacry-
mas, quibus non à te aurum, & argen-
tum petebat, nec aliquid mutabile, aut
volubile bonum, sed salutem animæ filii
sui, tu, cujus munere taliserat, contem-
neres, & repelleres ab auxilio tuo? Ne-
quaquam, Domine: immò verò aderas,
& exaudiebas, & faciebas ordine, quo
prædestinaveras esse faciendum.

S. Monica rectè orare
sciebat.

Usque modo non pesistis quicquam. Petite,
&c. Quid! Non postulaverant confes-
sum hinc inde ad dexteram, & sinistram?
&c. Ah honores, divitiæ, &c. non sunt
res quidditative, &c. accidentia sunt, ni-
hil sunt: &c. Interrogemus Salomonem
qui tam abundè hæc omnia habuit, videat
Eccel. 1.
sibi vult Ecclesiastes? Supputator nume-
rorum. Quò nunc pervenit, ô Salomon,
computus rerum harum omnium, bono-
rum, divitiarum, deliciarum, &c? Vanitas
vanitatum, dicit Ecclesiastes. Et ne putes
errorem in computu, repetit: Vanitas
vanitatum, & omnia vanitas. Hebr. Nihil,
& omnia nihil. Pined. ibid. sect. 6.

Hi honores, hæc magnitudines sunt en-
tia rationis, non realia. Ego Nabuchodon-
sor quietus eram in domo mea, & florens in pa-
latio meo. O quam verè florens, & flo-
rens in palatio! q. d. extra palatium jam
non ampliùs aulicorum stipatus caterva,
cum in sylvis morabar, florens non eram.
Vade patet, hos esse accidentarios hono-
res, & ita vanos, ac caducos, ut ad instar
florum omnes evanescent.

Quomodo ceu flos agri, ad insuffla-
tionem evanescent! Cum Iob, stante
Deo, periisse multos jam vidimus: Glo-
ria ejus quasi flos agri, &c. qui insufflato-
ne deperit. Isai. 40.

De divite hujus sæculi Iacobus: Sicut
flos sæni transibit. Syriacus in præsentem:
Sicut flos herba præterit: sic quod sequitur:
Exoritur est Sol cum ardore, & arefecit fœ-
num, flos ejus decidit, & decor vultus ejus de-
perit: ita & divites in itineribus suis marcescent.

Ad innuendam præsentem defectiorem,
& caducitatem, Syriacè est in præsentem:
Exoritur Sol, arefacit herbam, & flos cadit:
sic etiam divites arefcent, ut scilicet nullam du-
rationem intelligas, quippe quæ etiam in
ortu arefit, & siccatur, &c.

O vanam mundi gloriam! ô vaniores
mundi dilectores! Mundus transit, & con-
cupiscentia ejus. Alii ex Græc. Transver-
sos agit: quasi circumgyrato capite mun-
di hæc inanis diversitas, ac apparatus
suos inspectores transversos agar. Incon-
stantia
Ec. 3.

Digressio de hujus mundi re-
bus, divitiis, avaritia, affectu
libero, &c.

PUNCTUM LXIV.

Bona hujus
mundi bona
non sunt.
ET certe ad quid tanto ardore hæc bo-
na carere postulare, cum re vera bo-
na non sunt.

Gloria man-
dana vertigi-
nem adfert.
1. Ioan. 2.
Græc.
Sap. 4.
Alii.